

**'ALS IK EET, GAAN MIJN
HERSENS IN DE ACHTERUIT'**

Schuld & Boete

TEKST RESI LANKESTER
BEELD BRAM BELLONI

Al reizend per trein maakte strafpleiter Theo Hiddema kennis met de verboden geneugten van het snacken. "Het is schuld en boete voor wie zich gemotiveerd in de snackcultuur begeeft."

Hoe is het snacken begonnen?

"Het is begonnen in Eindhoven, zo'n tien jaar geleden, toen ik nog geen kantoor in Amsterdam had. Als ik dan moest overstappen richting Maastricht, vergreep ik me op zwakke momenten aan van die kleine, knapperige loempiaatjes. Heerlijk waren die. Maar op een dag waren ze plotsklaps uit het assortiment gehaald. Er kwamen allemaal gelijkgeschakelde Smullers voor terug en toen ben ik overgestapt op de kroket. Even heb ik me aan de gehaktstaven gewaagd, maar daar word je echt moddervet van. De kroket hapt snel weg en heeft een heerlijke rundvleessmaak. Het is een zoetsappig hapje, dat je een warm gevoel geeft in de mond."

Hoe vaak snack je?

"Laat ik voorstellen dat ik het belangrijk vind om mijn lichaam in stand houden. Iedere afwijking, bolling, rimpeling, duidend op een lamledige levenswijze is onverdraaglijk. Daarom begin ik de dag met een koude douche en fitnessoefeningen met zo'n ouderwets rekapparaat. Dit dwangmatige ritueel geeft me het idee dat als ik later die dag mijn tegenpartijen aanschouw – rechters en officieren van justitie – ik op basis van de helse processen die ik heb doorgemaakt, hen al bij voorbaat de baas ben. Weekdieren zijn het, door hun vrouw verwend met warme kopjes thee en beschuitjes, nagezwaaid aan de voordeur. Zelf ontbijt ik nooit, mijn tijd besteed ik zoveel mogelijk aan mijn nachtrust."

Wat er natuurlijk wel toe leidt dat ik geheel en al verloren ben, als ik na een lange zitting de trein neem en langs Smullers loop. Soms gebeurt het een paar keer per week, soms een paar keer per maand, dat ik bezwijk bij de loketten. Overigens eet ik de kroket nóóit in zijn geheel op. Ik eet de helft, de rest gooi ik weg. Zo heb ik slechts van de snack gepróéfd en mezelf vervolgens op glorieuze wijze overwonnen. Déze materie ben ik de baas. Het is zelden dat ik mij verlies en een dergelijk attribuut in zijn geheel tot mij neem. Helaas leidt dit gedrag vaak juist tot lichtzinnigheid, omdat de snack-behoefte niet echt wordt bevredigd. En zo sta je open voor alle nieuwe offertes binnen het snackgeburen."

Ik heb er overigens wel iets op gevonden om zo nu en dan ongegeneerd te kunnen doorsnacken. Als ik onbeëten naar bed ga, omdat ik de hele nacht heb doorgewerkt, heb ik de volgende dag een geweldig excuus om te dineren bij de Febo in de Leidsestraat. Ik eet me dan helemaal vol. De kalfskroket, de satékroket en het Febobroodje met salade en hamburger gaan allemaal in no time naar binnen. Van schuldgevoel heb ik dan helemaal geen last; ik heb me tenslotte de dag ervoor vermand."

Wat is je favoriete snackplek?

"Op één staat de Febo in de Leidsestraat, die heeft de beste kalfskroketten en de lekkerste gegrilde kippetjes. Bij het eten van zo'n kip is je mond onmiddellijk gevuld met warme gevoelens. 'Nou, dat is een kip van jewelste', denk je dan. Op de hoek van de Leliegracht zit een goeie Egypte-

tenaar. Als ik tegen middernacht klaar ben en ik heb niks gegeten, is de drang heel groot om daarheen te sprinten. Waarmee ik dan wel mijn alibi verspeel om de volgende dag te dineren bij de Febo. Ja, het is afzien en lijden, schuld en boete, als je je gemoeteerd in de snackeetcultuur begeeft."

'VAN DIE MET STERREN GELARDEERDE EETHUIZEN KOM IK MISSELIJK THUIS'

Speelt McDonalds nog een rol?

"Nee, dat is allemaal niks. Daar komen van die ongecontroleerde types, die uit de volle vuist en met dampende mondhoeken in zo'n torenflat hamburgers staan te happen. Daar wil ik niet bij gezien worden. Die mensen zijn de controle over zichzelf helemaal kwijt."

Kook je wel eens voor jezelf?

"Op kantoor wordt sowieso niet gegeten en gedronken. Hier wordt met de hersens gewerkt en de maag heeft zijn mond te houden. Het zal wel een biologisch fenomeen zijn maar als ik eet, gaan mijn hersens in de achteruit. Zolang ik de honger weet te onderdrukken, ben ik pijlsnel. Ik werk in feite om klaar te kunnen zijn, om te kunnen eten. Ik heb dan ook nooit wat in huis, ik kook nooit. Soms, in een bui van overmoed, wil ik mijn leven beteren: structuur, geleidelijkheid, gezette tijden! Dan bezorgt Albert Heijn 's avonds, aan de hand van via internet ingevulde lijsten, blikjes vis, haringen en wijn. Het enige wat er doorgaat is de wijn, de rest rot weg."

Laat je wel eens eten bezorgen?

"Mensen tot mij laten komen met eten? Nee, dat doe ik niet. De behoefte om te eten gaat gepaard

Theo Hiddema (63)

studeerde strafrecht aan de Universiteit Maastricht. Hij liep stage bij Max Moszkowiczsr. In 1981 startte hij zijn eigen praktijk met kantoren in Maastricht en Amsterdam. Ter ontspanning gaat Hiddema graag naar Paradiso in Amsterdam, waar afgelopen jaar zijn favoriete countryzanger Dwight Yokhum optrad. Ook in café The Duke in Maastricht komt hij graag; hier wordt muziek gedraaid die 'past bij de euforische stemming na een geslaagd pleidooi'.

'OP KANTOOR WORDT NIET GEGETEN. HIER WORDT MET DE HERSENEN GEWERKT. DE MAAG HEEFT ZIJN MOND TE HOUDEN'

'BIJ HET ETEN VAN EEN FEBO-KIP IS DE MOND ONMIDDELLIJK GEVULD MET WARM GEVOELENS'

Aangezien mr. Hiddema door een verstuipte enkel niet in staat was zich bij zijn favoriete eetgelegenheden Febo te laten fotograferen, mochten wij een eerder gemaakte foto uit zijn privécollectie gebruiken, geschoten door fotograaf Robert van den Heuvel.

met de behoefte om de deur uit te gaan. Dan moet ik mijn zinnen verzetten. Ga ik linksaf de deur uit, dan sta ik zo bij tapastent Català in de Spuistraat. Hier serveren ze kakelverse inktvis, heerlijk. De bediening is zeer vriendelijk en met de kat van het restaurant heb ik een ernstige verbintenis. Als de kat mij ziet, ontstaat er veel chemie. Uiteraard is aan dit uitje ook een ritueel verbonden. Voor ik de Spanjaard betreed, ga ik naar journalistencafé De Zwart ertegenover. Als je daar aan de praat raakt met journalistiek Amsterdam, dat je belast met de vraag hoe het verder moet met de wereld, ben je zo drie rode wijn verder. Eten doe ik vervolgens alleen. Als mijn hersens over de top zijn geraakt moet ik zonder gezelschap afkicken."

Je eet altijd buiten de deur?

"Altijd. En dan níét bij van die met sterren gelardeerde eethuizen. Van de sauscombinaties, torenflatjes en smaaknonnades kom ik letterlijk misselijk thuis. Pure smaken, daar gaat het om. Le Garage in Amsterdam is zo'n eethuis waar ze de ingrediënten met rust laten. Ik eet er altijd kip van het spit. Poulet noir heet het met een dure naam, maar het is gewoon kip. Net zo lekker als bij de

Febo. Niet van dat uitgedroogde sponzige vlees met een exclusief sausje. Ook een favoriet is 't Zwaantje in de Berenstraat in Amsterdam. Hier eet ik andijviestamppot, hutspot met draadjesvlees en gebakken spekjes. Goddelijk. In Maastricht eet ik bij eetcafé Sjiem. Eigenlijk haat ik eetcafés, omdat je in een café komt om te drinken en in een restaurant om te eten, maar hier werkt de combinatie wel. Ik bestel haring met uitjes, die wordt geleverd door de beste visboer van

'DE BITTERBAL IS DE DOOD IN DE POT VOOR HET SNACKGEBEUREN'

de stad. Ik drink er aquavit (een Scandinavische brandewijn, red.) bij. Een stuk of drie haringen vormen een solide basis. Anders dan met kroketten hap ik bij haringen zonder schroom dóór."

Waar eet je buiten Amsterdam?

"Bij Aux Armes de Bruxelles in Brussel. Een echte volkse bourgeoisie waar ambtenaren in hun beste pak, vergezeld door vrouwke en kinders, heerlijk komen eten. Het eethuis hangt vol spiegels en

ornamenten, de oers lopen in prachtige zwarte pakken. Hier bestel ik steevast waterzooi met kakelverse vis en groente. Een ultieme eetervaring. Ik bestel altijd hetzelfde, erg vind ik dat. Dan begint zo'n bediende wellustig te kraaien: 'Wat we nou toch weer speciaal voor u kunnen serveren...', en dan bestel ik wéér die waterzooi. Vastigheid, hè."

Wat drink je graag bij de kip en waterzooi?

"Ik drink altijd rode wijn. Vooral de Spaanse Grande Reserva Faustino 1 is heerlijk. Maak mij niet wijs dat de ene wijn beter past bij een gerecht dan een andere. Als de wijn smaakt en het eten ook, dan is er niks mis met de combinatie."

Tot slot, met al jouw snackennis, hoe verhoudt de bitterbal zich tot de kroket?

"De bitterbal is een halfzachte zwerfkei die in het hardcore snackgebieden niets te zoeken heeft. Snacken moet stiekem gebeuren, terwijl de bitterbal wordt geserveerd in een sociale context: 'tast toe'. De bitterbal is de dood in de pot voor het snackgebieden." ■

Passie voor eten? redactie@purelegal.com

